

POSTANOWIENIE

Dnia 12 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kiriło (przewodniczący)

SSN Zbigniew Myszka (sprawozdawca)

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z powództwa J. K.

przeciwko K. Spółce Akcyjnej w K.

o uznanie wypowiedzenia warunków umowy o pracę za bezskuteczne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 12 kwietnia 2018 r.,

skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.

z dnia 6 października 2016 r., sygn. akt IX Pa (...),

**odrzuca skargę kasacyjną i zasądza od strony pozwanej na
rzecz powoda kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu
kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K. IX Wydział Pracy wyrokiem z dnia 6 października 2016 r. po rozpoznaniu apelacji powoda J. K. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w T. w punktach 1 i 2 i zasądził od pozwanej K. Spółki Akcyjnej w K. na rzecz powoda kwotę 15.958,23 zł tytułem odszkodowania, w pozostałej części apelację oddalił oraz orzekł o kosztach procesu.

Odpis wyroku Sądu Okręgowego wraz z uzasadnieniem został doręczony pełnomocnikowi pozwanej w dniu 27 października 2016 r., zaś jej skarga kasacyjna od tego wyroku została nadana w dniu 23 grudnia 2016 r. (data stempla pocztowego)

na adres Sądu Najwyższego, który następnie w dniu 2 stycznia 2017 r. przesłał ją do sądu właściwego, tj. Sądu Okręgowego w K., do którego wpłynęła dopiero w dniu 4 stycznia 2017 r.

Powód wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie oraz o zasądzenie od pozwanej kosztów sądowych, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Postanowieniem z dnia 5 grudnia 2017 r., I PK 24/17, Sąd Najwyższy w składzie jednoosobowym przyjął do rozpoznania skargę kasacyjną strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 6 października 2016 r., IX Pa (...), którego odpis wraz z uzasadnieniem dla celów kasacyjnego zaskarżenia zostały doręczone pełnomocnikowi strony skarżącej w dniu 27 października 2016 r. (k. 302 a.s.). Tymczasem, pismo strony skarżącej nazwane skargą kasacyjną zostało skierowane bezpośrednio do Sądu Najwyższego w dniu 22 grudnia 2016 r. (data nadania przesyłki poleconej), zamiast za pośrednictwem Sądu drugiej instancji, który wydał zaskarżone orzeczenie, któremu Sąd Najwyższy przesłał to pismo według właściwości (art. 398⁵ § 1 k.p.c.) w dniu 2 stycznia 2017 r., z adnotacją, że „akta sprawy IX Pa (...) nie wpłynęły jeszcze do Sądu Najwyższego”. Taki stan rzeczy oznaczał, że przedmiotowa skarga kasacyjna została wniesiona po upływie terminu kasacyjnego zaskarżenia, o którym mowa w art. 398⁵ § 1 k.p.c., co wykluczało merytoryczne rozpoznanie spóźnionej skargi przez skład trzyosobowy Sądu Najwyższego, choćby skarga ta wcześniej była przyjęta do rozpoznania w składzie jednoosobowym tego Sądu, ale bez uprzedniego sprawdzenia uchybienia terminu kasacyjnego zaskarżenia. W ugruntowanej judykaturze przyjmuje się, że obowiązek obligatoryjnego, tj. bezwarunkowego odrzucenia spóźnionej skargi kasacyjnej, wyklucza merytoryczne jej rozpoznanie, choćby Sąd drugiej instancji, a nawet Sąd Najwyższy w składzie jednoosobowym, nie odrzucili spóźnionej skargi w trybie art. 398⁶ § 2 lub 3 k.p.c., ponieważ skarga kasacyjna wniesiona bezpośrednio do Sądu Najwyższego wywołuje procesowe skutki prawne tylko wtedy, gdy przed upływem dwumiesięcznego terminu od doręczenia wyroku z uzasadnieniem stronie skarżącej zostanie przekazana przez ten Sąd do właściwego sądu drugiej instancji (por. postanowienia Sądu Najwyższego z: 24 stycznia 1997 r., II UZ 20/96,

OSNAPiUS 1997 nr 18, poz. 359; 17 lipca 1997 r., III CZ 35/97, LEX nr 1228712 oraz z dnia 10 października 2013 r., III CZ 43/13, OSNC-ZD 2015 nr A, poz. 4 lub 4 kwietnia 2017 r., II UZ 6/17, niepublikowane).

Warto sygnalizować, że w utrwalonej judykaturze przyjmuje się ponadto, iż obowiązek wniesienia skargi kasacyjnej do sądu, który wydał zaskarżone orzeczenie, wyłącza dopuszczalność odpowiedniego stosowania art. 369 § 3 k.p.c. w postępowaniu kasacyjnym (por. postanowienia Sądu Najwyższego z: 20 lutego 2014 r., I CZ 6/14, OSNC 2015 nr 2, poz. 22; 20 marca 2014 r., II CZ 107/13; 4 września 2014 r., II CZ 51/14, niepublikowane; 25 listopada 2016 r., V CZ 73/16, LEX nr 2216103 lub 6 kwietnia 2017 r., II PZ 1/17, LEX nr 2306368).

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji: w zgodzie z art. 398⁶ § 3 k.p.c., zasądzając od strony skarżącej należne powodowi, który wniósł terminową odpowiedź na skargę kasacyjną, koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym (art. 98 w związku z art. 398²¹ k.p.c.).

r.g.